

## Őszi gondolatok

Már látom a leheletét, rozsdán, csípősen, ropogva olykor gorombán... itt van. Sokan nem szeretik, de azért jön. Kihez hívatlanul, kihez váratlanul, kihez csak úgy beszökik. (Ady)

Fercsi gazdával járjuk a gyümölcsösömet, szakértői szemmel „vizslatja” az oltások, szemzések eredését. Megállunk a minap kettéhasadt őszibarackfa mellett. Kalapját hátratulva mondja bölcsességét:

– Tudod, Gyuri barátom, ahol falu van, ott temető is van, ez az élet rendje. Ezt már csak így találták ki – bök az ég felé.

Hogy én se maradjak le a bölcsességgel:

– Igen, igen, ez rendben is van, az elmúlás bekövetkezik az emberek életében is. Valójában ott van a baj, ha a halál éhséggel, fegyverrel párosul.

Közben a pincéhez érünk, nem is kínálom, csak töltöm a bort. Nem szeretik a „fölös beszédet” errefelé.

– Isten-isten! – csapjuk össze a poharunkat, majd lassan kortyolgatjuk a hegy levét.

– Aztán jössz-e tavasszal metszeni? – kérdem Fercsit.

– Hát nem is tudom – jön a válasz. – Hetven felett már nem ígéret az ember. Már nem úgy áll a kezemre a metszőolló, mint rég. A saját barackosomat is el kéne adni. Mi csak dolgozunk az asszonnyal pirkadattól napnyugtáig, de a haszon a kufároké, nekünk csak a morzsa marad. Manapság meg külföldről hoznak napot nem látott gyümölcsöt. Hadd pusztuljon a magyar, úgy is sokan vagyunk, kell a hely az idegeneknek.

– Látod, Fercsi, én ezért nem adom el a földet, pedig én sem fiatalodom. Megbeszéltük a családdal: a magyar föld nem eladó. Meg aztán a jó levegőn a bosszankodás sem olyan borzasztó.

A búcsúzásakor utána nézve a nemrég még egyenes háta mintha görnyedni kezdene. Az így, ősszel korán fekvő nap sápadt sugarai búcsúzóul megsimogatják öreg barátomat. Remélem,

Fercsi barátom szokásos őszi zsörtölődését hallottam, és tél végén, mikor fázósan, de megszerelmesednek az ég madarai, és erre füttyel adnak hangot, a fagyos, kopogós úton tarisznyával a vállán baktat majd a gyümölcsös felé.

Így egyedül maradván leülök a sparhelt elé, nyitott ajtaján nézem a parázsló fát. Egyszer-egyszer fellobban a tűz, mint fejemben az emlékek. Akkor is ősz volt, lehettem 13-14 éves. Valószínű, szombat délután volt, mert nem kellett iskolába menni. Illegális Regnum Marianum cserkészcsapatunkkal éjszakai túrára készültünk. Frici bá, ki „civilben” pap volt, találta ki a kirándulást.

– Lesz, aki most hall először szarvasbögést – mondta.

Kettesével-hármasával közelítettük meg a hűvösvölgyi nagyrétet, nehogy felfigyeljenek „bűnös, államellenes” kirándulásunkra a belügyi szervek. Már sötétedett, mikor körbeállva Frici bácsit, elkezdtük az imát. A Teremtő segítségét kértük a kirándulásunkhoz. Libasorba fejlődve elindultunk az erdei úton. Ahogy tapostuk a száraz avart, fel-felrebbentek a bóbiskoló rigók, és mérjükben rikoltoztak. Mikor már a csillagokon és a holdon kívül mást, fényt nem láttunk, énekelni kezdtünk.

*„Fiúk, fel a fejjel, a harsona zeng,  
Álljunk csatasorba vidáman...”*

Ahogy haladtunk tovább, egyre felszabadultabban szállt a cserkészinduló.

*„Fiúk, fel a fejjel, az óra közel!*

*Kel a magyar éjben a hajnal!*

*Most kell az erős kar, a férfiú mell,  
Ezeréves acélakarattal!*

*Zúg, mint a harci trombita,*

*A Lomnic és a Hargita,*

*Értünk kiált, felénk süvölt,*

*Az ősi föld, a drága föld!”*

Ahogy menetben énekelünk, egyre sűrűbben kapkodtuk a párás, friss levegőt. Valósággal érzékeltük, ahogy kicserélődik agyunkban az

oxigén. Közelebről-távolabbról hallatszottak az ugatás-, bőgésszerű hangok. Ez a szarvasbőgés – világosították föl a tudatlanokat a tapasztaltabbak. Megtudtam, hogy a bőgés a párválasztás része szarvaséknál. Ha ez verekedésbe torkollik, akkor a gyengébbek, az életképtelenebbek elpusztulnak. Éjfél mutatható a hold állása, amikor összeálltunk egy kivágott farönk előtt. Frici bácsi „megterített” a tábori szentmiséhez. Két ministráns is akadt mellé. Életem talán legszebb

éjféle szentmiséje volt. Közelebb éreztem magamhoz a Teremtőt, szinte a kezünket fogta. A szentmise végén összekapaszkodva énekeltünk az ég, a csillagok felé. Mikor hazánkért énekkel fohászoktunk a Boldogasszonyhoz, szememből megállíthatatlanul elindultak a könnycseppek, lehullva a nyirkos avarra.

Közben a parázs elhamvadt a sparheltben, és szürke füstjével tovaszálltak emlékeim is.



Erdő Zebegény környékén